

L'INFINITIU.

Morfologia de l'infinitiu.

L'infinitiu és una forma **substantiva** del verb, és a dir, funciona com a substantiu (gènere **neutre**) i pot fer les funcions de **subjecte** i **CD** (menys habitual, atribut i aposició), i, com a verb, pot dur els complements que necessiti (CD, CI, CC...).

-Pontem construere iubet. (Ordena construir un pont.)

-Omnibus uiuere placet. (Viure és grat per a tothom.)

-Viure est cogitare. (Viure és pensar.)

-Hoc est commune omnibus regibus, gloriam cupere. (Això és comú a tots els reis, desitjar la glòria.)

Cal tenir en compte, que l'infinitiu té gènere neutre; per tant, si duu un atribut, aquest també serà neutre.

-Carmina canere pulchrum est. (Recitar poemes és bonic.)

Existeixen infinitius de **present**, **perfet** i **futur** en veu **activa** i **passiva**. Recordem que la tercera forma de l'enunciat verbal correspon a l'infinitiu de present actiu.

*amo, amas, **amare**, amaui, amatum*

	VEU ACTIVA	VEU PASSIVA
PRESENT	Arrel de present + -re 3a afegeix -e- entre arrel i -re 3a mixta canvia -i de l'arrel per -e- + -re esse (estimar)	Arrel de present + -ri 3a arrel de present + -i 3a mixta arrel de present (on cau la vocal -e) + -i (ser estimat)
PERFET	Arrel de perfet + -isse fuisse (haver estimat)	Arrel de supí + -um, -am, -um/-os, -as, -a esse/fuisse (haver estat estimat)
FUTUR	Arrel de supí + -urum, -uram, -urum / -uros, -uras, -ura esse/fuisse fore futurum, -am, -um/ -os, -as, -a esse (haver d'estimar/estar a punt d'estimar)	Arrel de present + -ndum, -ndam, -ndum/ -ndos, -ndas, -nda esse/fuisse 3a/3a mixta/4a afegeixen -e- entre arrel de present i sufix Arrel de supí + -um, -am, -um/-os, -as, -a iri (haver de ser estimat/estar a punt de ser estimat)

Sintaxi de l'infinitiu.

L'infinitiu pot fer de **subjecte** o de **CD** d'un verb principal, com si es tractàs d'un substantiu (infinitiu concertat).

- **Subjecte** de: *sum* + atribut; verbs o expressions impersonals (*licet, oportet, opus est...*); verb passiu.
 - Errare humanum est. (Equivocar-se és humà.)
 - Oportet arma proiecere. (Convé entregar les armes.)
- **CD** de: verbs de llengua (*dico, nuntio, respondeo...*); verbs d'enteniment (*puto, credo...*); verbs de voluntat (*iubeo, uolo...*); verbs de sentiment (*gaudeo...*); verbs de percepció (*audio, uideo...*).
 - Volo legere tuas epistulas. (Vull llegir les teves cartes.)

A més de fer de substantiu, l'infinitiu pot actuar com a verb amb subjecte propi (infinitiu no concertat). Aquesta construcció forma una **oració subordinada substantiva (OSSI)**. Les funcions habituals d'aquesta construcció són de **subjecte** o **CD**, menys freqüent, d'**atribut** o **aposició** d'un pronom o substantiu. La OSSI té com a característica **no portar conjunció subordinant** i tenir el **subjecte propi en cas acusatiu**. Per traduir-la, cal iniciar l'oració amb la conjunció **que** seguida del subjecte en acusatiu i **l'infinitiu en el temps personal corresponent**.

-Imperator milites in castris manere iussit. (El general va ordenar que els soldats romanguessin al campament.)

-Legem breuem esse oportet. (Convé que la llei sigui breu.)

-Dixit se scire illud uerum esse. (Va dir que ell sabia que allò era cert.)

-Caesar cognouerat a Gallis copias cogi. (Cèsar havia sabut que les tropes eren aplegades pels gals.)

En aquestes oracions, l'infinitiu no expressa un temps absolut, sinó que indica una acció simultània, anterior o posterior a la del verb principal, per això, cal tenir en compte tant el temps de l'infinitiu com el del verb principal.

VERB PRINCIPAL	INFINITIU	TRADUCCIÓ
PRESENT	present	Present (Credo te esse bonum. / Crec que tu ets bo.)
	perfet	Perfet/imperfet (Credo te fuisse bonum. / Crec que tu vas ser /eres bo.)
	futur	Futur (Credo te futurum esse bonum. / Crec que tu seràs bo.)
PASSAT	present	Imperfet (Credebam te esse bonum. / Creia que tu eres bo.)
	perfet	Perfet/plusquamperfet (Credebam te fuisse bonum. / Creia que tu vas ser/havies estat bo.)
	futur	Condicional (Credebam te futurum esse bonum. / Creia que tu series bo.)

Observacions:

- Si l'infinitiu és del verb *sum*, l'atribut anirà en acusatiu per la concordança amb el subjecte en acusatiu.
-Credo te esse bonum. (Crec que tu ets bo.)
- Si el subjecte en acusatiu és el pronom *se*, significa que fa referència al mateix subjecte del verb principal.
-Tullius se errare dixit. (Tul·li va dir que ell s'equivocava.)
- A l'infinitiu de futur acostuma a ometre's la forma auxiliar *esse*.
-Credo hoc te recte facturum [esse]. (Crec que tu faràs això bé.)

Construcció personal d'infinitiu (CPI).

Hi ha alguns verbs anomenats declaratius i d'opinió (relacionats amb la idea de parlar o pensar) que, en veu passiva, regeixen l'anomenada construcció personal d'infinitiu. La característica principal és que el subjecte del verb principal també ho és de l'infinitiu, és a dir, que l'infinitiu porta un subjecte en nominatiu, no en acusatiu.

Pel que fa a la traducció, es posa el verb principal en passiva reflexa i s'introdueix la CPI amb la conjunció **que** seguida del subjecte en nominatiu.

-Germani dicuntur transisse Rhenum. (Els germànics són dits haver travessat el Rin > Es diu que els germànics han travessat el Rin.)

-Romulus primus rex Romanorum fuisse putatur. (Es creu que Ròmul va ser el primer rei dels romans.)

VERBS QUE PODEN REGIR CPI

dicuntur (es diu)
existimatur (es considera)
iubetur (es mana)
fertur, feruntur (es diu)
traditur, traduntur (s'explica, diu la tradició)